

การพัฒนาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้
เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลเมืองแกลง
DEVELOPMENT OF ENGLISH COMMUNICATION FOR DAILY BY USING ACTIVITY BASED
LEARNING FOR PRATHOMSUKSA 1 STUDENTS UNDER THE EDUCATION DIVISION
MUEANG KLAENG MUNICIPALITY

ณัฐรินทร์ เรืองเดชเกตุหิรัญ

Natnarin Rueangdetketuhirun

หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Bangkokthonburi University

E-mail.com: 6433200047@bkkthon.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) พัฒนาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้เป็นไปตามเกณฑ์ ร้อยละ 80 (2) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (3) เปรียบเทียบความคงทนของการจดจำการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ (4) เปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันระหว่างการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบกึ่งทดลอง ประชากรประกอบด้วย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลเมืองแกลง จำนวน 32 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลเมืองแกลง จำนวน 32 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) ชุดบทเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (2) แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน (3) ความคงทนของการจดจำการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และ (4) แบบวัดเจตคติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า (1) ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลการเรียนรู้เฉลี่ยร้อยละ 85.94 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 (2) นักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลการเรียนรู้มากกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) นักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐานมีความคงทนของการจดจำการเรียนรู้คำศัพท์ไม่แตกต่างกัน และ (4) นักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีผลการเรียนรู้มากกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การพัฒนาผลการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน กองการศึกษา เทศบาลตำบลเมืองแกลง

Abstract

The objectives of this research were: (1) to develop learning outcomes of English communication for daily by using Activity Based Learning for Prathomsuksa 1 students, the criteria at 80 %; (2) to compare the results of learning English Vocabulary between organizing English Vocabulary learning by using Activity Based Learning as a basis for normal learning arrangements for Prathomsuksa 1; (3) students compare the durability of memorizing English Vocabulary learning for English communication for daily using Activity Based Learning as a basis for Prathomsuksa 1 students; and (4) to compare attitudes of Prathomsuksa 1 students towards learning English communication for daily during learning management using Activity Based Learning as a basis for organizing normal learning.

Research methodology was quasi-experimental research. Population, totaling 32 were students of Prathomsuksa 1 students in the second semester of the academic year 2023 under the Education Division Mueang Klaeng Municipality. Sample, including 2 classrooms of Prathomsuksa 1 students each classroom, totaling 16 and then simple random sampling was done for Prathomsuksa 1 students, it was a classroom learning place using Activity Based Learning as a base 1 classroom and classroom that organizes learning normal model 1 classroom. The instruments used for data collection were: (1) lesson sets of English communication for daily; (2) lesson plans; (3) achievement tests; and (4) attitude tests. Statistics used for data analysis were: Percentage, Mean, Standard, Deviation and t-test

Major Findings: (1) learning outcomes of English communication for daily by using Activity Based Learning for Prathomsuksa 1 students was 85.94 which met the criterion at 80 %; (2) students who study English communication for daily by using Activity Based Learning for Prathomsuksa 1 students the learning results were significantly higher than normal learning at the .05 level; (3) students who studied English communication for daily by using Activity Based Learning to research learning outcomes no different; and (4) students who study English communication for daily by using Activity Based Learning for Prathomsuksa 1 students, the learning results were significantly greater than the normal learning arrangement at the .01 level.

Keywords: Learning Outcomes, English Vocabulary, Activity Based Learning, Division of Education MueangKlaeng of Municipality

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่นานาชาติใช้ติดต่อสื่อสารถึงกันทั่วโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกยุควิทยาการและสังคมแห่งเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีการพัฒนาทำให้ข้อมูลข่าวสารเผยแพร่อย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง สิ่งแวดล้อมและอื่นๆ มีการเชื่อมโยงถึงกันเป็นเครือข่าย และส่งอิทธิพลถึงกันความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเข้าถึงข้อมูลทางเทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทียบเท่าระดับนานาชาติจึงเป็นการยกระดับความสามารถด้านภาษา (Language proficiency) และเป็นพันธกิจที่สำคัญของการพัฒนาการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งในระดับประถมศึกษา

และมีมัธยมศึกษา ให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพทั้งด้านทักษะ (Skill) คุณลักษณะ (Characteristic) และสมรรถนะ (Competency) ที่สำคัญต่อการเป็นประชากรโลก (Global Citizen) ในศตวรรษที่ 21 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562)

สาเหตุที่ทำให้คนไทยไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้หรือพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้น้อย คือ การขาดแรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอังกฤษก็ไม่ใช่วิชาการของประเทศไทย ทำให้คนไทยไม่สนใจที่จะเรียนรู้ หรือใช้ภาษาอังกฤษในการพูดอีกทั้ง การที่คนไทยสนใจหรือสามารถพูดภาษาอังกฤษได้นั้น ก็เป็นเฉพาะแค่บางอาชีพ บางบริษัทเท่านั้นที่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการพูดกับชาวต่างประเทศ คนไทยมีความกังวลและความกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีปัญหาด้านคำศัพท์ ขาดการฝึกฝนกับอาจารย์และบุคคลอื่น ไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และคนไทยชอบนึกเป็นภาษาไทยก่อนเสมอเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ (ณัฐธนรี ฤทธิรัตน์, 2560) อาจเกิดจากความไม่กล้าแสดงออกในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ เพราะอายที่จะออกเสียงแตกต่างจากคนไทยด้วยกัน ซึ่งภาษาอังกฤษมีการเน้นเสียง ทำเสียงสูง เสียงต่ำตามลักษณะของข้อความ เช่น การบอกเล่า คำสั่ง หรือคำขอร้อง หรือการปรับเปลี่ยนตามอารมณ์ของผู้พูด อีกทั้งปัญหาที่เกิดอาจมาจากการไม่คุ้นเคยในการฟัง การฟังไม่ทัน ทำให้รู้สึกอึดอัดที่จะสนทนากับฝรั่งหรือชาวต่างชาติและการกลัวเสียหน้าถ้าหากพูดผิดหรือการถูกหัวเราะเยาะจากเพื่อนฝูง ผู้ใกล้ชิดสนิทสนม จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่กล้าและไม่ยอมพูดภาษาอังกฤษ (อุบลปริทรรศน์, 2564)

สำหรับภาษาอังกฤษของเด็กไทยนั้น ถือเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องดำเนินการปฏิรูปการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความจำเป็นในปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ยังคงเป็นการสอนภาษาอังกฤษแบบท่องจำคำศัพท์ และเน้นการเรียนรู้ไวยากรณ์มากกว่าการสื่อสารสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของ (อาทิตย์ อินตะแก้ว, 2560) พบว่านักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้ หรือพูดได้แต่พูดไม่คล่อง พูดเป็นคำไม่เป็นประโยค และขาดความมั่นใจ เมื่อพูดสื่อสารในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักศึกษาไม่มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ที่เรียนมาได้ ประกอบกับผู้เรียนมีโอกาสน้อยมากในการฝึกฝนทักษะความเข้าใจในการฟังพูดสื่อสารทั้งในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียน (Pawapatcharadom, 2007) ที่ผ่านมามีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 90 ไม่นั่นให้ผู้เรียนสื่อสารได้วิชาเรียนภาษาอังกฤษบางแห่งไม่มีการสอนบทสนทนา หรือฝึกสนทนาภาษาอังกฤษแม้แต่ชั่วโมงเดียว จึงเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้ (สมบัติ ศุขสิทธิ์, จันทน์ อินทรสุด และธนกร สุวรรณพถมิ, 2560)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning) เป็นวิธีการเรียนรู้ที่มีลักษณะเฉพาะ และมีประสิทธิภาพโดยการใช้กิจกรรมที่หลากหลายดึงดูดความสนใจผู้เรียนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน เพื่อให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้กับผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child Centered) การมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ และการเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติ (Learning by doing) เปลี่ยนห้องเรียนให้เป็นศูนย์รวมของกิจกรรม และการเรียนรู้ที่มีความหมายโดยสุทัศน์ เอกา (2562) กล่าวว่าระหว่างการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning) ผู้เรียนไม่เพียงรับความรู้เพียงอย่างเดียว แต่พวกเขามีส่วนร่วมในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น และการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนของผู้เรียนผ่านกิจกรรมที่จะนำการเรียนรู้ไปสู่การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมจากการทำงานเป็นทีมก่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่มุ่งเน้นความรับผิดชอบ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. พัฒนาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐานสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้เป็นไปตามเกณฑ์ ร้อยละ 80

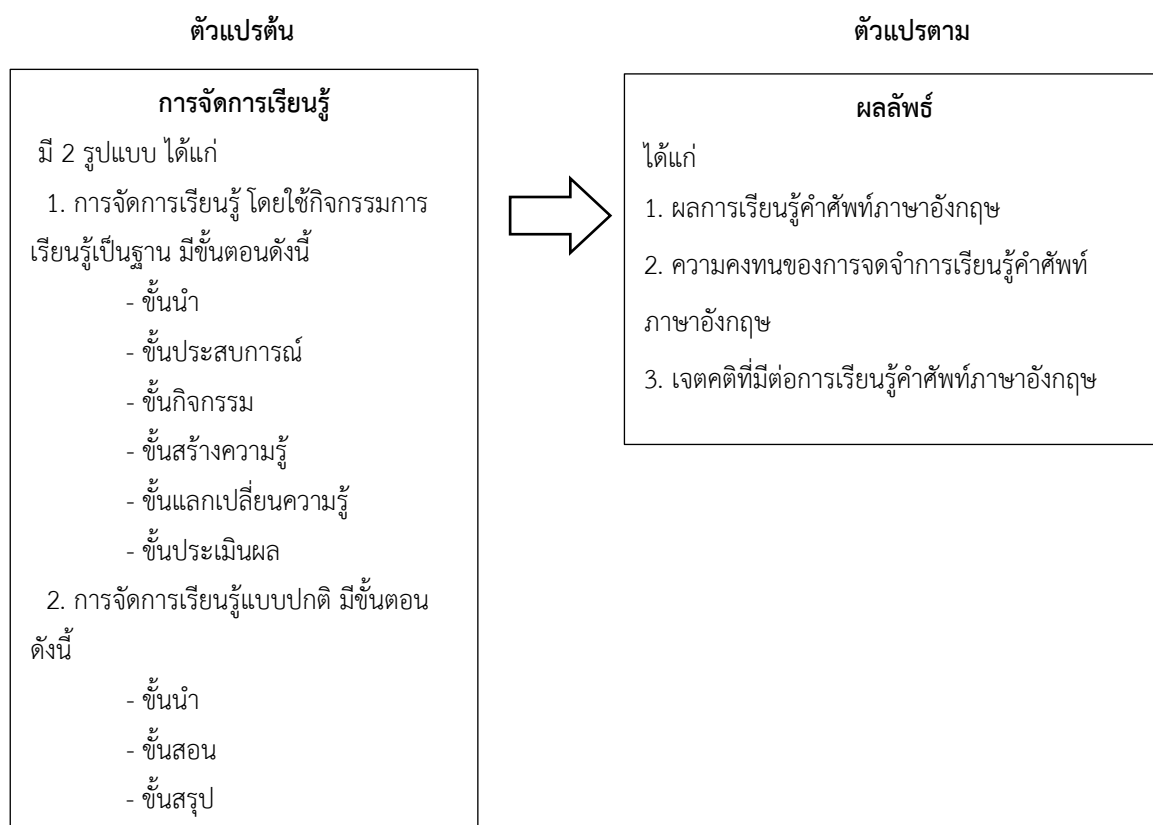
2. เปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐานกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3. เปรียบเทียบความคงทนของการจดจำการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

4. เปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันระหว่างการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐานกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลเมืองแกลง ผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าศึกษาข้อมูลงานวิจัยแนวคิด และทฤษฎีต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน และกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยให้เป็นตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม ตามภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่องการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลเมืองแกลง ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการวัดผลก่อนเรียนและหลังเรียน (Two Group Pretest – Posttest Design) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2553)

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอยู่เมืองแกลงวิทยา ประจำปีการศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 และ 1/2 จำนวนนักเรียนทั้งหมด 32 คน แล้วทำการสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เข้ากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 เป็นห้องเรียนที่มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นฐาน มีนักเรียนทั้งหมด 16 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 เป็นห้องเรียนแบบปกติที่มีการจัดการเรียนการสอนแบบหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ มีนักเรียนทั้งหมด 16 คน ซึ่งนักเรียนทั้งหมดมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษแบบละเอียดความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) และการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาจากประชากรทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. ชุดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลเมืองแกลง จังหวัดระยอง
2. แผนการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning ABL) เรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 15 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็นการทดสอบก่อนใช้แผนการจัดการเรียนรู้ 1 ชั่วโมง การจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยละ 5 ชั่วโมง จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ รวม 15 ชั่วโมง การทดสอบท้ายหน่วยการเรียนรู้ทุกหน่วยหน่วยละ 1 ชั่วโมง รวม 3 ชั่วโมง และทดสอบหลังใช้แผนการจัดการเรียนรู้ 1 ชั่วโมง รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง
3. แบบทดสอบวัดความคงทนของการจดจำการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นข้อสอบแบบปรนัย ด้วยการวัดความรู้ความหมายของคำศัพท์ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) จำนวน 3 ตัวเลือก มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว โดยการเลือกรูปภาพที่เหมาะสมกับคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์ได้
4. แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียนรู้ เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับเป็นแนวทางในการพัฒนาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจริงกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 32 คน โรงเรียนอยู่เมืองแกลงวิทยา สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลเมืองแกลง
2. ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน (Activity Based Learning) และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอยู่เมืองแกลงวิทยา สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลเมืองแกลง

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่องการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลเมืองแกลง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาค

เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 สังกัดกองการศึกษา เทศบาลตำบลเมืองแกลง จำนวน 32 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) ชุดบทเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (2) แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน (3) ความคงทนของการจดจำการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และ (4) แบบวัดเจตคติ

ตอนที่ 1 พัฒนาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้เป็นไปตามเกณฑ์ ร้อยละ 80

ตารางที่ 1 ผลคะแนนและร้อยละของคะแนนทดสอบระหว่างเรียนและผลคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

ผู้เรียนคนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนระหว่างเรียน				คะแนนหลังเรียน (20 คะแนน)
		ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	รวมคะแนน (30 คะแนน)	
1	10	7	8	9	24	20
2	8	6	9	10	25	18
3	8	6	8	9	23	18
4	9	7	9	10	26	16
5	10	9	9	10	28	16
6	12	7	8	9	24	20
7	10	7	8	9	24	18
8	9	7	9	10	26	15
9	9	9	9	10	28	20
10	10	6	9	10	25	20
11	11	7	8	9	24	15
12	10	9	9	10	28	14
13	8	7	8	9	24	15
14	9	7	8	9	24	20
15	8	7	8	9	24	15
16	11	8	9	10	27	15
คะแนนรวม	152	116	136	152	404	275
คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$)	9.50	7.25	8.50	9.50	25.25	17.19
ร้อยละ (P)	47.50	72.50	85.00	95.00	84.17	85.94

จากตารางที่ 1 พบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน คะแนนก่อนเรียน โดยรวม 152 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 47.50 และคะแนนหลังเรียน โดยรวม 275 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.94 แสดงว่าการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้

กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สามารถพัฒนาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ได้ร้อยละ 85.94 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 80

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ผู้เรียนคนที่	คะแนนหลังเรียน กลุ่มเรียนรู้แบบปกติ (T_1)	คะแนนหลังเรียน กลุ่มเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (T_2)
	คะแนน (20 คะแนน)	คะแนน (20 คะแนน)
1	15	20
2	13	18
3	10	18
4	11	16
5	12	16
6	10	20
7	9	18
8	11	15
9	10	20
10	10	20
11	8	15
12	12	14
13	11	15
14	9	20
15	9	15
16	8	15
คะแนนรวม	168	275
คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	10.50	17.19
ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	1.63	2.29

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนของกลุ่มเรียนรู้แบบปกติ ได้คะแนนโดยรวมเฉลี่ยเท่ากับ 10.50 ($\bar{X} = 10.50$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.63 (S.D. = 1.63) สำหรับกลุ่มเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน ได้คะแนนโดยรวมเฉลี่ยเท่ากับ 17.19 ($\bar{X} = 17.19$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.29 (S.D. = 2.29)

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคงทนของการจดจำการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคงทนของการจดจำการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผู้เรียนคนที่	ความคงทนการจดจำคำศัพท์ กลุ่มเรียนรู้แบบปกติ (T_1)	ความคงทนการจดจำคำศัพท์ กลุ่มเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (T_2)
	คะแนน (10 คะแนน)	คะแนน (10 คะแนน)
1	9	10
2	10	10
3	9	10
4	10	10
5	10	10
6	9	10
7	9	9
8	10	10
9	10	10
10	10	10
11	9	10
12	10	9
13	9	9
14	9	10
15	9	10
16	10	9
คะแนนรวม	152	156
คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$)	9.50	9.75
ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	0.52	0.45

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความคงทนของการจดจำการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน กับการเรียนรู้แบบปกติ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.50 ($\bar{x} = 9.50$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.25 (S.D. = 0.25) สำหรับกลุ่มเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.75 ($\bar{x} = 9.75$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 (S.D. = 0.45)

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

รายการประเมินคะแนนเจตคติ	รูปแบบการสอน	$\bar{x}$	<i>S. D.</i>	t-test	Sig.
1. ด้านเนื้อหาสาระ	การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL)	4.66	0.47	18.52**	0.00
	การเรียนรู้แบบปกติ	3.41	0.48		
2. ด้านกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน	การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL)	4.95	0.06	38.53**	0.00
	การเรียนรู้แบบปกติ	3.41	0.48		
3. ด้านรูปแบบทั่วไป	การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL)	4.94	0.33	18.38**	0.00
	การเรียนรู้แบบปกติ	3.31	0.48		
4. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL)	5.00	0.00	53.00**	0.00
	การเรียนรู้แบบปกติ	3.34	0.46		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4 พบว่า นักเรียนที่มีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้การจัดการเรียนรู้กิจกรรมเป็น มีเจตคติภาพรวมและด้านทุกด้านอยู่ในระดับ มากกว่า นักเรียนที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดกองการศึกษาเทศบาลตำบลเมืองแกลง สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระหว่างการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน คะแนนก่อนเรียน โดยรวม 152 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 47.50 และคะแนนหลังเรียน โดยรวม 275 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.94 แสดงว่าการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน สามารถพัฒนาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ได้ร้อยละ 85.94 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 80 ทั้งนี้เป็นเพราะการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ ที่มีพื้นฐานนำมา

จัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองซึ่งเชื่อว่าการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองจะทำให้การเรียนรู้มีความหมาย และมีประสิทธิภาพมากกว่าการป้อนความรู้ให้กับนักเรียน

2. ผลการเปรียบเทียบนักเรียนที่เรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.50 ($\bar{X} = 10.50$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.63 (S.D. = 1.63) สำหรับกลุ่มเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.19 ($\bar{X} = 17.19$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.29 (S.D. = 2.29) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐานมีจุดมุ่งหมายที่จะจัดการเรียนรู้ที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดรู้จักสังเกต และมีระเบียบวินัย มีการวางแผนในการทำงาน นักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมโดยให้นักเรียนได้เรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุด ค้นพบและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตัวของนักเรียนเอง ให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้โดยครูจะต้องให้ความสำคัญกับกระบวนการต่างๆ ในการแสวงหาคำตอบ ไม่มุ่งแค่เพียงคำตอบ แตกต่างกับการเรียนรู้แบบปกติที่ผู้เรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตรกระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการสร้างความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์ และการแก้ไขปัญหากระบวนการวิจัยการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องเกิดการพัฒนาลักษณะนิสัยในการจัดการเรียนรู้ที่ฝึกฝน พัฒนาเพราะจะได้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรของสถานศึกษา โดยเน้นการเรียนรู้ตามหลักสูตร ดังนั้น ผลการเรียนรู้หรือความสามารถด้านต่างๆ ของมนุษย์ และทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom, อ้างถึงใน กรรณิการ์ ภิรมย์รัตน์, 2554) ได้ เสนอทฤษฎีการเรียนรู้ในโรงเรียน กล่าวคือ พื้นฐานของผู้เรียนเป็นหัวใจในการเรียน แต่ละคนจะเข้าชั้นเรียนด้วยพื้นฐานที่จะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ต่างกัน ถ้าเขามีพื้นฐานที่คล้ายคลึงกัน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะไม่แตกต่างกันคุณลักษณะของแต่ละคน เช่น ความรู้ที่จำเป็นก่อนเรียน แรงจูงใจในการเรียนคุณภาพของการสอนเป็นสิ่งที่ปรับปรุงได้ เพื่อให้แต่ละคนและทั้งกลุ่มมีระดับการเรียนรู้ที่สูงขึ้น

3. ผลการเปรียบเทียบความคงทนของการจดจำการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน กับการเรียนรู้แบบปกติ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.50 ($\bar{X} = 9.50$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.25 (S.D. = 0.25) สำหรับกลุ่มเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.75 ($\bar{X} = 9.75$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 (S.D. = 0.45) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็น เพราะการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐานมีจุดมุ่งหมายที่จะจัดการเรียนรู้ที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดรู้จักสังเกต และมีระเบียบวินัย มีการวางแผนในการทำงานนักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมโดยให้นักเรียนได้เรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุดค้นพบและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตัวของนักเรียนเอง โดยมีทฤษฎีและจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันในการเรียนการสอน Skinner เชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์นั้นเป็นการสร้างสมนิสัยซึ่งเกิดจากการฝึกฝนจะเห็นได้ชัดเจนในการเรียนรู้ภาษาโดยเริ่มจากการเลียนแบบเสียงเป็นคำเมื่อนักเรียนได้ยินเสียงใดซ้ำๆ นักเรียนก็จะจำและพยายามเลียนแบบเสียงนั้นให้เหมือน และเมื่อนักเรียนได้รับแรงเสริมจากพ่อแม่ก็พยายามทำเสียงนั้นบ่อยๆ จนเป็นนิสัย และหากนักเรียนเลียนแบบเสียงผิดพ่อแม่ก็พยายามแก้ไขและให้นักเรียนฝึกใหม่ในด้านความหมายนักเรียนก็จะเรียนรู้ความหมายโดยอาศัยความจำ โดยเชื่อมโยงระหว่างคำกับวัตถุ โดยนักเรียนจะสังเกตรูปประโยคที่ผู้ใหญ่ใช้ว่ามีการจัดเรียงคำกันอย่างไรแล้วหาข้อสรุปและรูปแบบของประโยคด้วยตนเองจากข้อมูลที่ได้รับ คำศัพท์นับเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยเอื้ออำนวยต่อการเรียนภาษาในด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ดังนั้น การเรียนรู้คำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นประโยชน์ ในการเรียนรู้ภาษาใหม่ ครูผู้สอนจึงควรฝึกผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ เพราะถ้านักเรียนไม่รู้คำศัพท์หรือมีคำศัพท์ไม่เพียงพอจะทำให้เกิดปัญหาในการอ่านเรื่องราว การฟังข่าวสาร การพูดเพื่อสื่อความหมาย หรือการเขียนข้อความซึ่งบุคคลที่รู้คำศัพท์มากจะได้เปรียบในการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป

4. ผลการเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยใช้การจัดการเรียนรู้กิจกรรมเป็น มีเจตคติภาพรวมและด้านทุกด้านอยู่ในระดับ มากกว่า นักเรียนที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะเจตคติเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นๆ ไปในทิศทางหนึ่งอาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับขบวนการการอบรมให้การเรียนรู้ระเบียบวิธีของสังคมซึ่งเจตคตินี้จะแสดงออกหรือปรากฏให้เห็นชัดในกรณีที่สิ่งเร้านั้นเป็นสิ่งเร้าทางสังคม จากแนวคิดของ วุกูล พงษ์โยธ (2560) กล่าวไว้ว่า เจตคติคือ การแสดงออกทางความรู้สึกความคิดเห็นของบุคคลต่อสิ่งต่างๆ รอบตัวซึ่งแสดงออกได้สองลักษณะคือ ด้านบวก เช่น พอใจ ชอบ และด้านลบ เช่น ไม่พอใจ ไม่พอใจ โดยมีประสบการณ์ ของบุคคลเป็นตัวกำหนดการทิศทางของปฏิกิริยาในการแสดงออกกล่าวคือ ถ้าบุคคลมีทัศนคติบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีทัศนคติลบ ก็จะหลีกเลี่ยง เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไข หรือสถานการณ์ รวมถึงองค์ประกอบของเจตคติจากด้านความคิด, ด้านความรู้สึก, ด้านพฤติกรรม

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ และการศึกษาครั้งต่อไป ซึ่งประกอบด้วย ข้อเสนอแนะการนำผลวิจัยไปใช้และข้อเสนอแนะในการศึกษาการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการบูรณาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ เพื่อให้การเรียนรู้ในทักษะการเรียนรู้ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และใช้เทคนิคการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบอื่นๆ เพื่อให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่หลากหลายและติดตามผล ประเมินผลในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนมีประสิทธิภาพระดับสูงสุด

2. งานวิจัยนี้เน้นการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสอนเพียงระดับเดียว ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งต่อไปควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนกิจกรรมเป็นฐานในระดับชั้นอื่นๆ เพื่อเกิดกระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และการเรียนรู้ที่มีรูปแบบการสอนที่หลากหลายในทุกระดับชั้นเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย

3. ควรศึกษาปัจจัยต่างๆ ในการเปรียบเทียบความคงทนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เช่น ความถนัด เพศ และความสามารถทางด้านภาษา โดยกระบวนการคิดขั้นสูงในการเรียนการสอน ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทักษะในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้นักเรียนได้เห็นผลลัพธ์การเรียนรู้อย่างเป็นรูปธรรมระหว่างเรียนการสอนได้มากยิ่งขึ้น

4. ควรศึกษาการเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ให้หลากหลาย ซึ่งจะทำให้ผลการวิจัยในการเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนในการเรียนรู้ทำให้น่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กรรณิการ์ ภิรมย์รัตน์. *ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2554.

- ณัฐนันท์ฤทธิรัตน์ และธัญภาชีระมณี. (2560). **ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย และความพร้อมสู่อาเซียน**. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2553). **วิธีวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 5. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วกุล พวงยี่ไธ. (2560). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารกับการสอนแบบปกติ**. วิทยานิพนธ์. ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมบัติ คชสิทธิ์, จันทนี อินทรสุด และธนกร สุวรรณพถณี, (2560). “การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนยุค THAILAND 4.0.” **วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์**, 175-188.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562). **แนวทางการนิเทศเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ตามนโยบายลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้**. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สุทัศน์ เอกา, (2562). **การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน A.B.L. หรือ Activity Based Learning** เข้าถึงใน <https://www.krumontree.com/www/documents/137-abl-activity-based-learning.html> 25 กุมภาพันธ์ 2562.
- อาทิตย์ อินตะแก้ว. (2560). **การศึกษาและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ**: การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ. วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Pawapat Charaudom. (2007). **An Investigation of Thai Students' English Language Problems and Their Learning Strategies in the International Program at Mahidol university**. Master Thesis, *Department of Languages graduate College*, King Mongkut's Institute of Technology North Bangkok.